

BINNENLAND

IN MEMORIAM I. J. E. DE VRIES.

Den 23sten dezer hebben wij De Vries begeleid naar zijn laatste rustplaats. Het doodsbericht van den man, die steeds verder van de grenzen der collegiale wereld raakte, heeft velen verrast, maar enkelen wisten, dat hij sedert lang niet meer had dien grooten weerstand, die hem in jonge jaren gekenmerkt had en dien hij zoozeer overschat heeft, trots goeden raad van meest bevoegde zijde. Hij had een onweerstaanbaren drang tot werken van zijn jeugd af en hij wist zoo langzamerhand heel goed wat hem dreigde, hoewel hij dat steeds trachtte te camoufleren. Een zekere trots verhinderde hem beklaagd te willen worden. De praktijk liet hem niet los en jaren lang heeft hij over het geheele gebied gedachten en overtuigingen vastgelegd om ze te rangschikken en te boek te stellen, alles berustende op ervaringen. Zou het er toe gekomen zijn, ook als hij zijn raadsman gehoorzaamd had? Een jaar geleden kreeg hij een ernstige waarschuwing; heeft hij die niet verstaan? Hij, die zoo dikwijls in rouw naar het kerkhof geweest was en er zelfs twee lieve dochters, nauwelijks volwassen, had gebracht, zou nog niet beseffen hoe broos zijn eigen leven geworden was. Op de begraafplaats, waar hij nu zelf rust, trof hem den slag, die in enkele dagen zijn leven afsloot.

Zooals gezegd, hij heeft het niet van de lichte zijde opgevat. Na zijne schooljaren, waarin hij een goed leerling moet zijn geweest, legde hij zich toe op de tandheelkundige studie, geholpen door zijn vader, die nog op zijn 50-jarigen leeftijd arts examens volgens de nieuwe wetten aflegde. In dat „aardje naar zijn vaartje” ligt de verklaring van zijn werklust. Toen ging hij naar Londen ter school en daar heeft hij een vasten bodem kunnen leggen voor zijn latere ontwikkeling. Die school moet wel zeer goed geweest zijn, al bracht ze hem niet vlot door het examen hier te lande. Maar dat examen, dat weten wij ouderen wel, was toen een zeer gebrekkig criterium.

Hij vestigde zich, na geslaagd te zijn, te Amsterdam en bleef daar; men zou zich D e V r i e s niet ergens anders kunnen denken. Schijnbaar rustig, was hij toch ongedurig, telkens verraste hij zijn relaties met weer een ander adres. De praktijk groeide en als hij die eens ontvluchtte, was het voor de een of andere kunst. De artistieke kant van zijn aard was onmiskenbaar, vandaar misschien die zekere ongedurigheid.

Veelzijdig was zijn belangstelling in zijn vak en zijne benoeming tot lector kan dengeen met hem bekend, niet anders dan vanzelfsprekend wezen. Dit heeft betrekking op zijn kennis en zijn kunnen en dient uitdrukkelijk vermeld, want er is nog een andere eisch aan den docent te stellen en zoo min als men gemeenlijk dien gelijkelijk op den voorgrond stelt, zoo min mag die hier te zwaar gerekend worden. Om de taak van lector behoorlijk te vervullen, heeft D e V r i e s zich enorm veel moeite en offers getroost, zij heeft hem geknakt. Zijn gevoel van eigenwaarde te dien opzichte heeft gezegevierd over den plicht tot zelfbehoud, zijn gezondheid kreeg zoodanige deuken, dat hij het lectoraat moest opgeven. Misschien te eerder, omdat zijn aard nog die „andere” zijde vertoonde.

Hij was onplooibaar, fel in zijn kritiek en scherp met de pen. En daarmee was hij bij velen niet welkom en het moet erkend: die velen hadden dikwijls het recht aan hunne zijde. Wij zien daarop de gewone wisselwerking in het leven: het wordt erger, als er niets ter verbetering aangebracht wordt.

In de jaren, die nu reeds een eindje achter ons liggen, hebben wij door vele demonstraties een kijk kunnen krijgen in de prestaties van D e V r i e s en dikwijls, mocht de vraag rijzen: wie zou buiten hem in staat zijn tot zulke belangrijke verrichtingen? Dan ging het niet alleen om de vaardige hand, maar evenzeer om het weten, om de kennis als om het kunnen en het geduld en bovenal om de conceptie, om de indicaties.

D e V r i e s was een tandarts van buitengewoon formaat, hem komt niet alleen waardeering toe van wie eens zijne studenten waren, ook onder de ouderen zijn er velen, die hem erkentelijk zijn en weten hoe hem te waardeeren.

Juni 1935.

M. DE BOER.

LANDELIJKE FEDERATIE TER BEHARTIGING VAN HET ZIEKENFONDSWEZEN.

21 en 22 Juni hield bovengenoemde Federatie de Jaarvergadering in Krasnapolsky te Amsterdam.

Een ernstig punt van bespreking was de overeenkomst tusschen de drie groote vakcentralen en de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, waarbij deze organisaties overeengekomen zijn, dat er gevormd zal worden een centrale commissie voor het Ziekenfondswezen, welke paritetisch zal zijn saamgesteld, d.w.z. dat de helft van het aantal zetels in dit college zal bezet worden door vertegenwoordigers van de Mij. van Geneeskunst, terwijl de andere helft der zetels zal bezet worden door vertegenwoordigers der drie vakcentralen gezamenlijk.

Het is tevens de bedoeling, dat in de besturen der Ziekenfondsen eveneens de pariteit zal ingevoerd worden.

Het Bestuur van de Landelijke Federatie, dat in tweede instantie ook tot deze besprekingen was uitgenoodigd, heeft de pariteit in de fondsbesturen afgewezen en was niet bereid in de centrale commissie voor het Ziekenfondswezen zitting te nemen, wanneer daarin de helft der zetels aan de medici was toegewezen.

Wel was de Federatie bereid zitting te nemen in een Commissie, voorgesteld door den Minister van Sociale Zaken en bestaande uit de vier vakcentralen, de Mij. van Geneeskunst, Pharmacie, Tandheelkunde, de Federatie, de Vereen. van Nederlandsche Gemeenten en de Inspectie der Volksgezondheid. Deze Commissie werd echter door de Mij. van Geneeskunst en de drie vakcentralen niet aanvaard.

De vergadering der Federatie ging met het standpunt der pariteit en afwijzing door het bestuur accoord en droeg het bestuur op krachtiger dan tot heden propaganda te voeren voor het zelfbeheerd ziekenfondswezen. Men bleef echter bereid zoowel met de Mij. van Geneeskunst

als met de vakcentralen saam te werken en ordening in het Ziekenfondswezen.

Daartoe werden de volgende stellingen met algemeene stemmen aanvaard.

I. Het Ziekenfondswezen behoort te zijn, onafhankelijk en door de leden zelf beheerd.

Het moet zich kunnen ontwikkelen vrij van invloeden van buitenaf.

II. De Federatie stelt vast, dat het in het belang van het Ziekenfondswezen is, dat elk fonds zich kan ontwikkelen in de richting, zooals de leden dit wenschen.

Vrijheid zal er moeten zijn voor fondsen, alsmede voor coöperaties en andere instellingen, waaraan een ziekenfonds verbonden is, om artsen in volledige dienst van het fonds te houden en te nemen. Dezelfde vrijheid zal moeten gelden voor het oprichten en instandhouden van poliklinieken en apotheken.

III. Is overtuigd, dat een goede verstandhouding met de deelnemers eveneens in het belang van het Ziekenfondswezen is en dat daarom de mogelijkheid moet bestaan één of meer deelnemers op te nemen hetzij in het fondsbestuur of in een afzonderlijke Commissie van Advies of Toezicht.

IV. Is eveneens overtuigd van het nut van samenwerking met de vakkbeweging van elke richting, zoowel landelijk als plaatselijk en meent, dat daarom een plaats in het bestuur van de Ziekenfondsen gegeven kan worden aan de vertegenwoordigers der plaatselijke vakcentralen in zooverre deze met de ziekenfondsen plaatselijk samenwerken.

De meerderheid van het bestuur der fondsen moet steeds bestaan uit en door de verzekerden gekozenen.

V. Komt er landelijke samenwerking met de vakkbeweging tot stand, dan dient een organisatie in het leven te worden geroepen, die, met eerbiediging van wederzijdsche autonomie, de gemeenschappelijke vraagstukken bespreekt en daarvoor in aanmerking komende acties gemeenschappelijk voert.

VI. Met de aan het fonds verbonden deelnemers of hunne organisaties behooren overeenkomsten gesloten te worden, waarin de rechtspositie dezer deelnemers geregeld is, terwijl desgewenscht plaatselijke

of districtscommissies toezicht houden op de uitvoering der gesloten overeenkomsten.

Aan deze Commissies kan ook de behandeling in eerste instantie van eventuele geschillen of klachten, zoowel van deelnemers als verzekerden, voortvloeiende uit de bepalingen der overeenkomsten bedoeld in de 1e alinea van deze stelling worden opgedragen.

VII. Boven dit alles behoort een Ziekenfondsraad te staan welke regelend en bemiddelend optreedt.

Eventuele geschillen of moeilijkheden in het Ziekenfondswezen moeten worden opgelost door overleg tusschen de partijen onderling, welke deel uitmaken van den Raad. Dit overleg kan geschieden onder leiding en met medewerking van dezen Raad.

In de Ziekenfondsraad dienen alle partijen, welke bij het Ziekenfondswezen belang hebben, vertegenwoordigd te zijn, zonder dat één der partijen in de samenstelling een overwegende invloed wordt gegeven.
